

1 ซามูเอล

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

บท 1

1 ชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธามิซไฟม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีชู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ คนเอฟราอิม

2 ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเป็นินาห์ เป็นินาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร

3 ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์

4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตว์บูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เป็นินาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง

5 ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย

6 ประปักษ์ของนางก็ชั่วเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย

7 เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประปักษ์ของนางก็ชั่วเย้านาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร

8 และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า "ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ"

9 หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

10 นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ให้คร่ำครวญ

11 นางก็ปฏิญาณไว้ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริง และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิได้โกนจะไม่แต่งศีรษะของเขาเลย"

12 อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตดูปากของนาง

13 ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมึนเมา

14 เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเมาไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเถิด"

15 แต่ฮันนาห์ตอบว่า "มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

16 ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทุกข์มาก"

17 แล้วเอลีก็ตอบว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น"

18 และนางก็กล่าวว่า "ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด" แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และลีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป

- 19 เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามัท และเอลคานาห์ก็สมสู่กับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง
- 20 และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า "ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์"
- 21 ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน
- 22 แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า "ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป"
- 23 เอลคานาห์สามีบอกนางว่า "จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่นานให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระด้ารัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด" นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม
- 24 และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองชิโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่
- 25 แล้วเขาทั้งหลายก็ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี
- 26 นางก็กล่าวว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่หน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
- 27 ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน
- 28 เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์" และเขาก็มีสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

บท 2

- นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าใส่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์
- 2 ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์ดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย
- 3 อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจอมทองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้อการกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ
- 4 คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเซก็ได้นำมาคาดเอว
- 5 บรรดาคนที่เคยกินอัมก็จะต้องออกมารับจ้างหากิน แต่คนที่เปี่ยมมั่นก้านีบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป
- 6 พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา
- 7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น
- 8 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น
- 9 พระองค์จะทรงดูอย่างเท้าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามีมนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่
- 10 ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประณามกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้"
- 11 แล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามัท และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีปุโรหิต
- 12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์
- 13 ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างไร เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่
- 14 เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุง หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอานั่นไปเป็นของตน ที่เมืองชิโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น
- 15 ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำการบูชานั้นว่า "ขอเนื้อไปให้

ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ"

16 และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า "ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด" เขาจะตอบว่า "ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง"

17 ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

18 แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอาด้วยเอโฟดผ้าป่าน

19 ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี

20 แล้วเอลีเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า "ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แด่พระเยโฮวาห์" แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน

21 และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนอันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

22 ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสี่ที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลานแห่งชุมนุมด้วย

23 และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ

24 ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด

25 ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า" แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย

26 ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

27 ครั้งนั้นมีบุตรของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เราได้เผยเราเองให้แก่เจ้าแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศวานของฟาโรห์

28 และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นให้แก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า

29 เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขาถวายตามบัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา'

30 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า `เราพูดจริงๆว่าวงศวานของเจ้าและวงศวานบิดาของเจ้าจะเข้าออกต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์' แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า `ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น

31 ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศวานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศวานของเจ้า

32 แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศวานของเจ้าเป็นนิตย์

33 คนของเจ้าซึ่งเรามิได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศวานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา

34 และสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว

35 และเราจะให้ปุโรหิตผู้สัสถ์ชื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศวานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์

36 และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศวานของเจ้าจะมาราบไหว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า "ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักที่หนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน้อยหนึ่ง""

ฟ่ายกุมารชามุเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบอญัก

2 อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น

3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ชามุเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั้น

4 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกชามุเอลและชามุเอลทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

5 เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก" เขาก็ไปนอน

6 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า "ชามุเอลเอ๋ย" และชามุเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก"

7 ฝ่ายชามุเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา

8 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกชามุเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ชามุเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น

9 เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับชามุเอลว่า "จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า 'พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่'" ชามุเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน

10 และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ว่า "ชามุเอล ชามุเอลเอ๋ย" และชามุเอลทูลตอบว่า "ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่"

11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับชามุเอลว่า "ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซาทั้งสองข้าง

12 ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศาวานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด

13 ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศาวานของเขาเป็นนิรันดร์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขาทำแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม

14 เพราะฉะนั้นเราจึงปฎิญาณต่อวงศาวานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศาวานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายมิได้เป็นนิรันดร์"

15 ชามุเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และชามุเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี

16 เอลีก็เรียกชามุเอลมากกล่าวว่า "ชามุเอล บุตรของข้าเอ๋ย" และชามุเอลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"

17 และเอลีถามว่า "เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและยิ่งหนักกว่า"

18 ดังนั้นชามุเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า "คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"

19 และชามุเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว

20 และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เชบาก็ทราบ ว่า ชามุเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์

21 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ชามุเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

บท 4

และถ้อยคำของชามุเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก

2 คนฟีลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ

3 และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า "ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา"

4 เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากซี

โลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น

5 เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น

6 และเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า "เสียงโห่ร้องอีกทีก็ครีครือโครมในค่ายของคนอิสราเอลนั้น หมายความว่าอะไรกัน" และเขาทราบว่าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว

7 คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว" และเขากล่าวว่า "วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย

8 วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรงฤทธานุภาพนี้ได้ พระเหล่านี้นั้นเป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร

9 โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนอิสราเอล ดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ"

10 เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้งนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน

11 และหีบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย

12 ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา

13 เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเก็ด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวั่นด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสิ้นก็ร้องขึ้น

14 เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า "นั่นเสียงอะไรกันไกลาหล" แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี

15 ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น

16 ชายคนนั้นบอกเอลีว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้านี้มาจากแนวรบวันนี้" เอลีก็ถามว่า "ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง"

17 ผู้ที่ส่งชานั้นก็ตอบว่า "อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย"

18 ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี

19 ฝ่ายบุตรสะโลห์ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อผัวและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โน้มตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง

20 เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง" แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง

21 นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่า "ส่งราศีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว" เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อผัวและสามีของนาง

22 และนางกล่าวว่า "ส่งราศีได้พราภจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป"

บท 5

คนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัสโดด

2 เมื่อคนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน

3 และเมื่อประชาชนชาวอัสโดดตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเก็ด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม

4 แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเก็ด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ศีรษะของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน

5 เพราะเหตุนี้เองปุโรหิตของพระดาโกนและผู้ que เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัสโดดจนถึงทุกวันนี้

6 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัสโดดอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรงเปลี่ยนเขาด้วยวิธีสืดวงทหารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัสโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น

- 7 และเมื่อชาวเมืองอัสโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า "อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก"
- 8 เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า "เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี" เขาทั้งหลายตอบว่า "ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท" เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น
- 9 แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อย่างหนักกับชาวเมืองนั้น ทำให้เกิดการทลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดโรคภัยพิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย
- 10 เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า "เราได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย"
- 11 เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า "จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย" เพราะว่ามี การทลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก
- 12 คนที่ไม่ตายก็เป็นโรคภัยพิบัติต่าง ๆ ขึ้นมา และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

บท 6

หีบแห่งพระเจ้าเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน

- 2 คนฟิลิสเตียก็เชิญพวกปุโรหิตและพวกโหราจารย์กล่าวว่า "เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเจ้าเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี"
- 3 เขาทั้งหลายตอบว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน"
- 4 และเขากล่าวว่า "จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์" เขาทั้งหลายตอบว่า "ลูกโรคภัยพิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาของทองคำหุ้มทองคำหุ้มทองคำหุ้ม ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตีย เพราะว่าโรคภัยเดียวกันนั้นติดต่อกับท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย"
- 5 เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปโรคภัยพิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาของทองคำและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลายทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน
- 6 ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่เราอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเราให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์นี้แก่เราทั้งหลายแล้ว เราทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเราทั้งหลายก็จากไป
- 7 บัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคูหนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพารถลากของมันเป็นกลับบ้านเสียให้พ้นจากมัน
- 8 จงนำหีบแห่งพระเจ้าเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป
- 9 และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง"
- 10 คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคูหนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขังลูกๆของมันไว้ที่บ้าน
- 11 และเขาก็วางหีบแห่งพระเจ้าเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปโรคภัยพิบัติต่าง ๆ ขึ้นมาของทองคำของเขา
- 12 แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช
- 13 ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาลีอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น
- 14 เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน และเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าเยโฮวาห์

- 15 และคนเลวก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเซเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น
- 16 และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟิลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น
- 17 ต่อไปนี้เป็นรูปปรีดาสว่างทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาได้การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัสเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง
- 18 รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้วันนั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช
- 19 พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก
- 20 แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า "ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิองค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี"
- 21 ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองคีริยาทเออาริมกล่าวว่า "คนฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด"

บท 7

- ห**าวคีริยาทเออาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์
- 2 อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่คีริยาทเออาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์
- 3 แล้วซามูลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างด้าวและพระอัสทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย"
- 4 คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบาอัลและพระอัสทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น
- 5 แล้วซามูลกล่าวว่า "จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสปาห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน"
- 6 เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสปาห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้น และกล่าวว่า "เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์" และซามูลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์
- 7 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย
- 8 และคนอิสราเอลร้องต่อซามูลว่า "อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย"
- 9 ซามูลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน
- 10 ขณะที่ซามูลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนักในวันนั้นสู้กับคนฟิลิสเตีย กระทำให้คนฟิลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล
- 11 คนอิสราเอลก็ออกจากมิสปาห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์
- 12 แล้วซามูลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเชน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอบเนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้"
- 13 ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูล
- 14 หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย ครั้นนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอามิไรต์ด้วย

- 15 ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน
- 16 และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น
- 17 แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามาห์ เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

บท 8

- 1 อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล
- 2 บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา
- 3 แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลี้ยวไปหาทำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย
- 4 และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์
- 5 และเรียนท่านว่า "ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด"
- 6 แต่เมื่อเขาพูดว่า "ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย" ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
- 7 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า "จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเรามีได้ละทั้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทั้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา
- 8 ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทั้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย
- 9 เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่งตั้งคนสักคนหนึ่ง และสาแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย"
- 10 ซามูเอลจึงเอาพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์
- 11 ท่านกล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วิ่งหน้ารถรบของพระองค์
- 12 แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้ำหีบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำศัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ
- 13 พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัวและบั้งขนม
- 14 พระองค์จะเอานางสาวนอนและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์
- 15 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลงุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์
- 16 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์
- 17 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์
- 18 ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น"
- 19 แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า "เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา
- 20 เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา"
- 21 และเมื่อซามูเอลได้อินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ
- 22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา" แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน"

บท 9

- ม**ีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคิซ บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโคร์ท บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย
- 2** ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่ป้าขึ้นไป
- 3** ฝ่ายผู้เฒ่าของคิซบิดาของซาอูลหายไป คิซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า "ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้าเพื่อไปหาลา"
- 4** เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอาลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ
- 5** เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศุฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า "มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา"
- 6** แต่คนใช้ตอบท่านว่า "ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน"
- 7** แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า "แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราก็หมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง"
- 8** คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า "ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเลี้ยวเซเซลและผมจะให้แก่นคนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา"
- 9** (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน" เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)
- 10** และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า "พูดดีนี่มาให้เราไปกันเถิด" เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่
- 11** ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า "ผู้ทำนายอยู่ที่ไหนหรือ"
- 12** เธอทั้งหลายตอบว่า "อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อใกล้ เพราะว่ามันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง"
- 13** พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบ ก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน บัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่"
- 14** เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น
- 15** พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า
- 16** "พวกรุ่นเวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเจิมเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอล ประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา"
- 17** เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า "ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา"
- 18** แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า "ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน"
- 19** ซามูเอลตอบซาอูลว่า "ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนียสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพวกรุ่นเข้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน"
- 20** ส่วนเรื่องราวของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ"
- 21** ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ดีที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า"
- 22** แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในท้องโรงให้หนึ่งในตอนต้นที่หนึ่งสำหรับผู้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน
- 23** และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า "จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า 'เก็บไว้ต่างหาก' นั้นมา"
- 24** คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า "ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว'" ซาอูลจึงรับประทานอาหารกับซามูเอลในวันนั้น

- 25 และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปูชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับชาวอุบลนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
- 26 และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกชาวอุบลนดาดฟ้าว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน" ชาวอุบลนดาดฟ้าก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล
- 27 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ลานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับชาวอุบลนดาดฟ้าว่า "จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป) ท่านจงหยุดที่นี้ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ"

บท 10

- 1 แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของชาวอุบลนดาดฟ้า และจับท่านแล้วกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ"
- 2 เมื่อท่านจากนั้นไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝังศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลซาร์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า "ลาซึ่งท่านไปหาพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวไว้ว่า "เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี"
- 3 และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบตาบลาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำองุ่นหนึ่ง
- 4 เขาทั้งหลายจะคำนับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา
- 5 ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาศาสนาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมะนา ปี่ พิณเขาคู้ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา
- 6 แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสติดกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน
- 7 เมื่อหายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรก็ตามแต่มีโอกาสดังนี้ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน
- 8 และท่านจงลงไปใกล้กาลกอนัน และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสาแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร"
- 9 เมื่อชาวอุบลนดาดฟ้ากลับไปจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น
- 10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา
- 11 และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า "อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของสิธ ชาวอุบลนดาดฟ้าในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"
- 12 ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า "และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร" ดังนั้นจึงเป็นคำสาปแช่งว่า "ชาวอุบลนดาดฟ้าในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"
- 13 เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง
- 14 ฝ่ายลุงของชาวอุบลนดาดฟ้าจึงถามชาวอุบลนดาดฟ้ากับคนใช้ว่า "เจ้าไปไหนมา" และท่านตอบว่า "ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล"
- 15 ลุงของชาวอุบลนดาดฟ้ากล่าวว่า "ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง"
- 16 และชาวอุบลนดาดฟ้าตอบลุงของท่านว่า "เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว" แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย
- 17 ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์
- 18 และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่บีบบังคับเจ้า'
- 19 แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา' เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพยานของท่าน"
- 20 แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน
- 21 ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมัตรี และจับสลากได้ชาวอุบลนดาดฟ้าสิธ

แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็ไม่พบ

22 เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า "ชายคนนั้นมาที่นี้หรือยัง" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ"

23 เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั้น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากป่าขึ้นไป

24 ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน" และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า "ขอชัฏริยทรงพระเจริญ"

25 แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งชัฏริย และท่านบันทึกไว้ในหนังสือและวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน

26 ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย

27 แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า "ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร" และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

บท 11

1 ฝ่ายนาหาชคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาชว่า "ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน"

2 แต่นาหาชคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลาะวิวาทของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อัปยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง"

3 ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า "ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน"

4 เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียงดัง

5 ดูเถิด ซาอูลตอนรุ่งสว่างกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า "ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้" ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ

6 เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้ก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง

7 ท่านจึงเอารั้วมากู้หนึ่งพันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า "ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่ตัวของเขา" และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน

8 เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นั้นคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาห์ได้สามหมื่นคน

9 เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า "ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า `พรุ่งนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น'" เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี

10 ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า "พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง"

11 พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดร่ม ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย

12 แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า "คนที่พูดว่า `ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ' นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย"

13 แต่ซาอูลกล่าวว่า "ในวันนี้อะไรให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น"

14 แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิเลอาด และร้องเพลงร้องราชมานาจักรที่นั่นอีก"

15 ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิเลอาด และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นชัฏริยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเลอาด แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

บท 12

๒ ามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว

๓ และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ชราผมหงอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้

๔ ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวาทของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้น้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน"

๕ เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ท่านมิได้น้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด"

๖ ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า" และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว"

๗ และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

๘ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย

๙ เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ที่นี้

๑๐ แต่เขาทั้งหลายลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของสิเสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาโธร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อับบรรพบุรุษของท่าน

๑๑ และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์'

๑๒ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

๑๓ และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาชกษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน

๑๔ บัดนี้จงดูกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว

๑๕ ถ้าท่านทั้งหลายจะยาเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป

๑๖ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้ท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้อับบรรพบุรุษของท่าน

๑๗ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย

๑๘ วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้กษัตริย์สำหรับท่าน"

๑๙ ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก

๒๐ และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า "ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้กษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย"

๒๑ และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า "อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆ แล้ว แต่ท่าน

ทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน

21 และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ

22 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์

23 ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอวยอมาให้ข้าพเจ้ากระทำการบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยูดยุธฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกต้องให้ท่าน

24 จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น

25 แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย"

บท 13

1 ชาูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี

2 ชาูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับชาูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนtentของตนทุกคน

3 โยนาธานได้ตีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟายแพ้ไป คนฟิลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และชาูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า "ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน"

4 และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาูลได้รับชนะกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นที่เกลียดชังของคนฟิลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาูลที่กิลกาล

5 และคนฟิลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน

6 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและในพุ่มไม้หนาทึบ ในชอกหิน ในอุโมงค์และในปอ

7 พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวส่วน

8 พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ชามูลเอ่อกำหนดไว้ แต่ชามูลมิได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์

9 ดังนั้นชาูลจึงตรัสว่า "จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย" และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา

10 ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ชามูลก็มาถึง ชาูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน

11 ชามูลถามว่า "ท่านได้กระทำอะไรไปแล้ว" และชาูลตรัสตอบว่า "เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่คมาซ

12 ข้าพเจ้าจึงว่า 'บัดนี้ คนฟิลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมิได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์' ข้าพเจ้าจึงชมตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา"

13 และชามูลกล่าวแก่ชาูลว่า "ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว

14 แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้"

15 และชามูลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และชาูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน

16 ชาูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ

17 มีกองพลออกมาจากค่ายคนฟิลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอเฟราห์ยังแผ่นดินชูอัล

- 18 อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร
- 19 คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟีลิสเตียกล่าวว่า "เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง"
- 20 แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟีลิสเตียเพื่อสับเหล็กไถ ฆาต ขวานและจอบของเขา
- 21 แต่พวกเขาคิดค่าสับสำหรับสับจอบ ฆาต สามง่าม ขวาน และติดประทัด
- 22 เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี
- 23 และกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิกมาซ

บท 14

- 1 อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียข้างโน้น" แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่
- 2 ซาอูลทรงพักอยู่ที่ธานีเมืองกิเบอาห์ใต้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน
- 3 กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิหุบพี่ชายของอีคาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีบุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายोजनाธานไปแล้ว
- 4 ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้ามไปยังค่ายของฟีลิสเตีย นั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์
- 5 หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิกมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์
- 6 โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย"
- 7 ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า "จงกระทำทุกสิ่งซึ่งจิตใจของท่านอยากกระทำ หนีไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร"
- 8 แล้วโยนาธานกล่าวว่า "ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น
- 9 ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า 'จงคอยอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา
- 10 แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเถิด' แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา"
- 11 ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า "ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากภูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว"
- 12 และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง" และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว"
- 13 แล้วโยนาธานก็ถลันขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป
- 14 การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่
- 15 และบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งขึ้น
- 16 ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป รุ่งตีกันไปตาม
- 17 แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า "จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง" และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น
- 18 และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า "จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่" เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย
- 19 อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับบุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟีลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับบุโรหิตว่า "หุดมือไว้"

ก่อน"

20 ชาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง

21 ฝ่ายคนอีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟีลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลอยู่ฝ่ายชาอูลและโยนาธาน

22 ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย

23 พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเวนเลยไป

24 และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะชาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า "ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง" เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย

25 และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง

26 เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ

27 แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหยที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น

28 มีชายคนหนึ่งเรียนว่า "พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' และพวกพลก็อ่อนเพลีย

29 แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า "บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าดาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย

30 ถ้าวันนั้นพวกพลได้กินของที่บริบมาจากศัตรูซึ่งเขาหามาได้ อย่างอัมหนาคะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะที่การฆ่าฟัน คนฟีลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ"

31 ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจากมิดมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก

32 และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่บริบได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด

33 แล้วเขาก็ไปทูลชาอูลว่า "ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด" และชาอูลจึงรับสั่งว่า "พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงลี้ภัยก่อนหนีใหญ่มาให้เราวันนี้"

34 และชาอูลตรัสว่า "ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำให้บาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด' คินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น

35 และชาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์

36 แล้วชาอูลรับสั่งว่า "ให้เราลงไปตามคนฟีลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย" และเขาทั้งหลายตอบว่า "จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด" แต่ปุโรหิตกล่าวว่า "ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี่เถิด"

37 และชาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ" แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน

38 และชาอูลจึงตรัสว่า "มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลฟังทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้

39 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น" แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์

40 แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า "พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง" และประชาชนทูลชาอูลว่า "ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"

41 ดังนั้นชาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงสาแดงฝ่ายถูก" ช่างฝ่ายชาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป

42 แล้วชาอูลรับสั่งว่า "จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา" และโยนาธานถูกสลาก

43 แล้วชาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า "เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา" โยนาธานก็ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้แห่งซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย"

44 และชาอูลตรัสว่า "ขอพระเจ้าทรงลงโทษและยิ่งหนักกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่"

- 45 แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า "โยนาธานควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้มาให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า" ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย
- 46 แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟิลิสเตีย และคนฟิลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน
- 47 เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้บรรดาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบาร์ และกับคนฟิลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป
- 48 พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา
- 49 ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิชี มัลคีชูวา และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนห้วยชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล
- 50 ชื่อแม่ของซาอูลคืออาหิโนัอม บุตรสาวของอาหิมาอัซ และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลุงของซาอูล
- 51 ก็ชเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล
- 52 ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟิลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก่วัว ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

บท 15

- ซ**ามูเอลก็เรียนซาอูลว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวณะของพระเยโฮวาห์
- 2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราจะลงโทษอามาเลซในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์
- 3 บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขาเหล่านั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชาย ผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา"
- 4 ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน
- 5 ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา
- 6 และซาอูลตรัสแก่คนเฝ้าในด้าวว่า "ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาแยกออกมาจากอียิปต์" ดังนั้นคนเฝ้าในด้าวก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ
- 7 และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวิลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์
- 8 ทรงจับเอาอากัษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ
- 9 แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากัษ และที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดีๆทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น
- 10 แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า
- 11 "เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา" และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืบยังรุ่ง
- 12 และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า "ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนถึงกิลกาล"
- 13 และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว"
- 14 และซามูเอลกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร"
- 15 ซาอูลตอบว่า "เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น"
- 16 แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า "ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืบนี้" และซาอูลก็เรียนท่านว่า "จงกล่าวไปเถิด"

- 17 และซามูลเรียนว่า "แม้ท่านเป็นผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ
- 18 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า 'จงไปทำลายคนอามาเลชคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด'
- 19 เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปปลงถวายทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์"
- 20 และซามูลเรียนซามูลว่า "ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาเลสมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลชเสียอย่างสิ้นเชิง
- 21 แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เชลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิกลาก"
- 22 และซามูลกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้
- 23 เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหวรูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวาระของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์"
- 24 และซามูลเรียนซามูลว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย
- 25 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์"
- 26 และซามูลเรียนซามูลว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวาระของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล"
- 27 พอซามูลหันจะไป ซามูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด
- 28 และซามูลเรียนท่านว่า "ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน
- 29 ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มุสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช่มนุษย์ที่จะกลับใจไม่"
- 30 ฝ่ายซาอุลจึงเรียนว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน"
- 31 ซามูลจึงกลับตามซาอุลไป และซาอุลก็นมัสการพระเยโฮวาห์
- 32 แล้วซามูลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงนำอากักกษัตริย์ของคนอามาเลสมาให้ข้าพเจ้า" และอากักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อากักกล่าวว่า "ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว"
- 33 ฝ่ายซามูลกล่าวว่า "ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้บุตรนั้นใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายนั้น" และซามูลก็ฟันอากักเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิกลาก
- 34 ฝ่ายซามูลก็ไปราamah และซาอุลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอุล
- 35 และซามูลไม่มาพบซาอุลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูลได้โสกเศร้าเพราะซาอุล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอุลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

บท 16

พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูลว่า "เจ้าจะเป็นทุกสิ่งของซาอุลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา"

2 ซามูลก็กราบทูลว่า "ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอุลได้ยื่นเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์'

3 จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชานั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เราผู้

ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า"

4 ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั่นออกมาหาท่านกล่าวว่า "ท่านมาอย่างสันติหรือ"

5 และซามูเอลตอบว่า "มาอย่างสันติ เรามาดูายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชากับเรา" และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา

6 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว"

7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ"

8 แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาดับให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้"

9 แล้วเจสซีให้หัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้"

10 แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้"

11 แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ" เจสซีตอบว่า "ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูเถิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่" และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาถึง"

12 เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ"

13 ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท

14 ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ปราศจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรงมานซาอูล

15 และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า "ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรงมาบนพระองค์อยู่

16 ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่ฝีมือในการตีดาวิด และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาตีดาวิดแล้วพระองค์จะหายดี"

17 ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีพิณได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา"

18 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เป็นผู้ที่มีฝีมือในการตีดาวิด เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา"

19 เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า "จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา"

20 และเจสซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถุงหนังใส่น้ำมันหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล

21 ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล

22 และซาอูลทรงส่งเขาไปยังเจสซีว่า "เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่กับหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา"

23 อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิณเขาคู่ใช้มือดีดถวาย ซาอูลก็ทรงชุ่มชื้นขึ้นและหายดี และวิญญาณชั่วก็ปราศจากพระองค์ไป

บท 17

ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาห์ที่เอฟธัมมิม

2 และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย

3 คนฟีลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเข้างอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง

4 มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ

- 5 เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชลเป็นทองสัมฤทธิ์
- 6 และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แหว่นอยู่ที่ขา
- 7 ตามหอกนั้นเหมือนไม้กระพ่นทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า
- 8 เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้"
- 9 ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา"
- 10 และคนฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า "วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด"
- 11 เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก
- 12 ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก
- 13 บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับนกัธมาอาบีนาดับ และคนที่สามชัมมาห์
- 14 ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว
- 15 แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม
- 16 คนฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมาขึ้นอยู่กับเช้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน
- 17 เจสซีสั่งดาวิดบุตรชายของตนว่า "ข้าว้านี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็ว"
- 18 และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง"
- 19 ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟิลิสเตียอยู่
- 20 ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนาเสียบิงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพอิสราเอลออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก
- 21 คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยกมาปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ
- 22 ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปพักท่ายพี่ชายของตน
- 23 เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟิลิสเตีย กล่าวทำอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน
- 24 เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก
- 25 คนอิสราเอลพูดว่า "เราเคยเห็นคนที่ออกมาเช่นนั้นหรือ เขาออกมาท้าทายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์สินให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้งศ์วานบิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล"
- 26 และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า "เขาจะทำอะไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิสเตียผู้มีได้เข้าสู่นกตชนนี้คือใครเล่า เขาจึงมาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"
- 27 ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า "ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น"
- 28 ฝ่ายเอลีอับพี่ชายหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็โกรธดาวิดกล่าวว่า "เจ้าลงมทำไม เจ้าทิ้งแกะไม่กี่ตัวที่ถิ่นทุรกันดารไว้กับใคร ขำรู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความผิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเรารบกัน"
- 29 ดาวิดจึงตอบว่า "ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ"
- 30 เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน
- 31 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล้าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด
- 32 ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า "อย่าให้จิตใจของผู้ใดผ่อไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้น"
- 33 และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า "เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว"

- 34 แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง
- 35 ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย
- 36 ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนั้นก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำหายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"
- 37 และดาวิดทูลต่อไปว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตียคนนั้น" และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า "จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า"
- 38 แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา
- 39 และดาวิดก็คาดดาบทับเครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า "ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน" ดาวิดจึงปลดออกเสีย
- 40 แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขา และมือถือสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิสเตียคนนั้น
- 41 คนฟิลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า
- 42 เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้านางงาม
- 43 คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า "ข้าเป็นมหาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็ชั่งดาวิดออกนามพระของตน
- 44 คนฟิลิสเตียพูดกับดาวิดว่า "มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน"
- 45 แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั่น
- 46 ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนั้นข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิสเตียแก่คนในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล
- 47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่าการที่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย"
- 48 อยู่มาเมื่อคนฟิลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว
- 49 และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟิลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน
- 50 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟิลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ
- 51 ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาดูออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟิลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป
- 52 คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟิลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน
- 53 และคนอิสราเอลก็กลับมากจากการไล่ติดตามคนฟิลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา
- 54 ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว
- 55 เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า "อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร" และอับเนอร์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ"
- 56 กษัตริย์จึงรับสั่งว่า "ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร"
- 57 เมื่อดาวิดกลับมากจากการฆ่าคนฟิลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นไปด้วย
- 58 ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร" และดาวิดทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์"

- ๑** อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมักรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง
- ๒** และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ
- ๓** แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง
- ๔** โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมามอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย
- ๕** และดาวิดก็ออกไปประพาศตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือกรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย
- ๖** อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียที่กำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี
- ๗** และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า "ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ"
- ๘** ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า "เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชาอาณาจักร"
- ๙** ซาอูลก็ทรงใช้สายดาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
- ๑๐** อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังคิดพิณอย่างที่เขาเคยดีดถวายทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่
- ๑๑** และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า "ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย" แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง
- ๑๒** ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว
- ๑๓** ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน
- ๑๔** ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ
- ๑๕** เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด
- ๑๖** แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย
- ๑๗** ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า "ดูเถิด นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น" เพราะซาอูลทรงดำริว่า "อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟีลิสเตียแตะต้องเขาดีกว่า"
- ๑๘** ดาวิดทูลซาอูลว่า "ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์"
- ๑๙** แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่มางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโหลห์
- ๒๐** ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์
- ๒๑** ซาอูลทรงดำริว่า "ให้เรายกแม่มางให้แก่เธอ แม่มางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟีลิสเตียจะได้ต่อสู้อยู่เธอ" ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า "วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน"
- ๒๒** ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า "จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า `ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นจงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด'"
- ๒๓** และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า "ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย"
- ๒๔** และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า "ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้"
- ๒๕** ซาอูลจึงรับสั่งว่า "เจ้าจงพูดเช่นนั้นแก่ดาวิดว่า `กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาตของคนฟีลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์'" ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟีลิสเตีย
- ๒๖** และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป
- ๒๗** ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาตของคน

เหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรชายของกษัตริย์ ชาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของ
พระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด

28 ชาอูลทรงเห็นและทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของชาอูลรักเธอ

29 ชาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นชาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา

30 บรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่าง
เฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของชาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

บท 19

1 ชาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย

2 แต่โยนาธานราชบุตรของชาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า "ชาอูลเสด็จพ่อของฉันหาช่องจะ
ฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพຽນนี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้

3 และฉันจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันรู้เรื่อง
อะไรจะบอกให้ทราบ"

4 โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ชาอูลราชบิดาฟังทูลว่า "ขอกษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย
เพราะดาวิดหาได้กระทำความปเลิงใจต่อพระองค์ไม่ และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี

5 เพราะเธอเลี้ยงชีวิตของตน และประหารคนฟีลิสเตียนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่
หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้
ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล"

6 ชาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและชาอูลจึงปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้อง
ถูกประหารชีวิตเลยฉันนั้น"

7 และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าชาอูล
และดาวิดได้เข้าเฝ้าชาอูลอย่างแต่ก่อน

8 สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสีย
จากเธอ

9 แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงชาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็
กำลังติดพิณถวาย

10 และชาอูลทรงฟังหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝามผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ชาอูลไป ชาอูลจึงทรงฟังหอกติด
ผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น

11 ชาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิด
บอกดาวิดว่า "ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พຽນนี้เธอจะถูกฆ่าตาย"

12 มีคาลจึงหยอนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป

13 มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนชนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้

14 เมื่อชาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า "เขาไม่สบาย"

15 แล้วชาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า "จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย"

16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนชนแพะอยู่ที่ศีรษะ

17 ชาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า "ไฉนเจ้าจึงหลอกลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป" และมีคาลทูล
ตอบชาอูลว่า "เธอพูดกับหม่อมฉันว่า `ปล่อยให้ฉันไปเถิด จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า'"

18 ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องที่ชาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง
เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท

19 มีคนไปทูลชาอูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท"

20 ชาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็น
หัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของชาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย

21 เมื่อมีคนไปทูลชาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ชาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไป
ครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย

- 22 ชาวลูกก็เสด็จไปที่รามารห์เอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ในเมืองเสดู และรับสั่งถามว่า "ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน" มีคนทูลว่า "ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามารห์"
- 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามารห์ และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทในเมืองรามารห์
- 24 พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า "ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"

บท 20

- ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามารห์ และมาหาโยนาธานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำให้สิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงชีวิตของข้าพเจ้า"
- 2 และโยนาธานจึงตอบเธอว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูก่อน เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่ในสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่"
- 3 ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า "เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น"
- 4 โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ"
- 5 ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า "ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม"
- 6 ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า 'ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาข้าพระองค์กลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวนาบูชาประจำปี'
- 7 ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย
- 8 เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านสาข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม"
- 9 โยนาธานจึงกล่าวว่า "อย่าให้มีวิแววอย่างนี้เลยนะ ถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ"
- 10 แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า "ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุฉัน ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้"
- 11 และโยนาธานบอกดาวิดว่า "มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา" เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา
- 12 และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยั่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูก่อน ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว
- 13 ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและยิ่งหนักกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน
- 14 ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสาแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย
- 15 ขออย่าตัดความกรุณาของเธอมิต่อวงศวานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว"
- 16 โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศวานของดาวิดว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด"
- 17 และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง
- 18 แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่
- 19 เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล
- 20 ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า
- 21 และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนมแน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น

- 22 แต่ถ้านั้นพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน้น' เธอจึงไปเกิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว
- 23 ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์"
- 24 ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร
- 25 กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างชาูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่
- 26 อย่างไรก็ตามในวันนั้นชาูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า "ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่"
- 27 อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และชาูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า "ทำไมบุตรเจสซีมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้"
- 28 โยนาธานทูลตอบชาูลว่า "ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาเข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม
- 29 เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า' ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์"
- 30 แล้วความกริ้วของชาูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า "เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า
- 31 ตราบใดที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่"
- 32 แล้วโยนาธานจึงทูลตอบชาูลพระราชบิดาของท่านว่า "ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำความผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า"
- 33 แต่ชาูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่ พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย
- 34 โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามหน้าหน้าดาวิด
- 35 ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง
- 36 และท่านส่งเด็กนั้นว่า "จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป" เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป
- 37 และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็กนั้นว่า "ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้นไม่ใช่หรือ"
- 38 และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า "จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่" เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน
- 39 แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ
- 40 และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า "ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง"
- 41 เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกันและร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน
- 42 โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า "ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์'" ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

บท 21

แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบหาอาหิเมเลปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวส่นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน"

2 ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลปุโรหิตว่า "กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง

3 ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ไว้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรๆที่มีที่นี้ก็ได้"

- 4 บุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า "ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธ์ ขอแต่คนหนุ่มได้ยู่ห่างจาก ผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน"
- 5 และดาวิดก็ตอบท่านบุโรหิตว่า "ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลาย ประมาณสามวัน และภษะของคณหนุ่มก็บริสุทธ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมาติดอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูก ชำระให้บริสุทธ์ในภษะแล้ว"
- 6 ดังนั้นบุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บ มาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป
- 7 ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มิฐะต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอดิม เป็น หัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล
- 8 และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า "ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือ เครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน"
- 9 บุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า "ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดาวิด ยังห่อผ้าอยู่ที่ข้างหลัง เอดิม ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มียอดอื่นอีก" และดาวิดกล่าวว่า "ไม่มีดาบอื่น เหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด"
- 10 และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท
- 11 และมหาดเล็กของอาคิซทูลว่า "ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้เดินราและขับเพลงรับ กันหรือว่า `ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'"
- 12 และดาวิดก็จำด้วยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก
- 13 ท่านจึงเปลี่ยนอาภักภักภักต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อย ให้น้ำลายไหลลงประอะครา
- 14 อาคิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม
- 15 ข้าพเจ้าคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ"

บท 22

- 1 ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอูดุลลิม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหา ท่านที่นั่น
- 2 แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็น หัวหน้าของเขทั้งหลาย มีคนมามาร่วมอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน
- 3 ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า "ขอโปรดให้บิดามารดา ของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า"
- 4 และท่านก็นำบิดามารดามาเฝ้ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่ กាប់ังเข้มแข็ง
- 5 แล้วผู้พยากรณ์กล่าวแก่ดาวิดว่า "ท่านอย่าอยู่ในที่กាប់ังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด" ดาวิดก็ ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท
- 6 ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้งไม้แห่งหนึ่งที่ รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์)
- 7 และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า "เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้หน้า และสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ
- 8 เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั่น ไม่มีผู้ใด ร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยซุ่มดักเราอยู่ทุกวันนี้"
- 9 โดเอกคนเอดิมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า "ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอา หิเมเลคบุตรอาหิทาบ
- 10 แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสบียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่านไป"
- 11 แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคบุโรหิต บุตรชายอาหิทาบ และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นบุโรหิต เมืองโนบ ทุกคนก็มาหาทูล

- 12 และชาอูลตรัสว่า "บุตรอาหิหุบเอ๋ย จงฟังเถิด" เขาทูลตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี่"
- 13 และชาอูลตรัสแก่เขาว่า "ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกับภูตต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยซุ่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้"
- 14 และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า "ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารของครัทซ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์"
- 15 แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศาวานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่ามากหรือน้อย"
- 16 กษัตริย์ตรัสว่า "อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศาวานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย"
- 17 และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า "จงหันมาประหารปุโรหิตเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู้งกับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้" แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์
- 18 แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า "เจ้าจงหนีไปฟันปุโรหิตเหล่านั้น" โดเอกคนเอดมก็หนีไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน
- 19 และเขาประหารโนบเมืองของปุโรหิตเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูนมวัว ลา และแกะ
- 20 แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิหุบ ชื่ออาบียาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป
- 21 อาบียาธาร์ก็บอกดาวิดว่าชาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย
- 22 ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า "ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอดมอยู่ที่นั่น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องฆ่าชาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศาวานบิดาของท่าน
- 23 จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงชีวิตของท่านก็แสวงชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย"

บท 23

- 1 แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า "ดูเถิด คนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคอีลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน"
- 2 ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านั้นหรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า "จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคอีลาห์ให้พ้น"
- 3 แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า "ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยังไม่ปลอดภัย ถ้าเราขึ้นไปยังเคอีลาห์สู้รบกับกองทัพของฟีลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด"
- 4 แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงลุกขึ้นลงไปยังเคอีลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้า"
- 5 และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคอีลาห์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคอีลาห์ให้พ้น
- 6 อยู่มาเมื่ออาบียาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคอีลาห์นั้น เขาถือเอโฟดลงมาด้วย
- 7 มีคนไปทูลชาอูลว่า ดาวิดมาที่เคอีลาห์แล้ว ชาอูลจึงตรัสว่า "พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาด เขาก็พังตัวเองไว้"
- 8 และชาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ไล่ลงไปยังเคอีลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้
- 9 ดาวิดทราบว่ชาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า "จงนำเอาเอโฟดมาที่นี่เถิด"
- 10 ดาวิดกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินแล้วว่า ชาอูลหาช่องที่จะมายังเคอีลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ
- 11 ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ชาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยินนั้น หรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา"
- 12 แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า "ประชาชนชาวเคอีลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของชาอูลหรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้"

- 13 แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคอีลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคอีลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม
- 14 และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล
- 15 และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้
- 16 และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า
- 17 โยนาธานพูดกับเธอว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันจะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นภษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันก็ทราบเรื่องนี้ด้วย"
- 18 และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง
- 19 ฝ่ายชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า "ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ใต้เยชิโมนมิใช่หรือ
- 20 ข้าแต่ภษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของภษัตริย์"
- 21 และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปรานีเรา
- 22 จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก
- 23 เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ชุมนุมเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันธมิตร"
- 24 เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยชิโมน
- 25 ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน
- 26 ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รับหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ
- 27 แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า "ซอร์บเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน"
- 28 ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเส-ลาฮามาเลคอต
- 29 ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกดี

บท 24

- ๑ อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า "ดูเถิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกดี"
- 2 แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงผา
- 3 และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั่น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ
- 4 คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า "ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า `ดูเถิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร'" แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ
- 5 ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล
- 6 ท่านว่าแก่คนของท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามมิให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้"
- 7 ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์
- 8 ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า "ข้าแต่ภษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้
- 9 และดาวิดทูลซาอูลว่า "ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทึกล้ำว่า `ดูเถิด ดาวิดแสวงที่จะทำร้ายพระองค์'

- 10 ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ ที่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้'
- 11 ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอผู้ชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำการต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์
- 12 ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำการอะไรต่อพระองค์
- 13 ดังสุภาษิตโบราณว่า 'ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว' แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำการอะไรต่อพระองค์
- 14 กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไส้ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไส้ตามตัวหมี
- 15 เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์"
- 16 อยู่มาเมื่อดาวิดพูดคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า "ดาวิดบุตรของช็ายเอ๋ย นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ" ซาอูลก็ทรงส่งเสียงก่นแสบ
- 17 พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า "เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย
- 18 เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว
- 19 เพราะว่าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือดังนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้
- 20 บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า
- 21 เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า"
- 22 ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

บท 25

- ฝ่ายซาอูลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประจักษ์กันไว้ทุกชาติให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน
- 2 มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีภาระงานอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมั่งมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล
- 3 ชื่อของชายคนนั้นคือนาบาล และชื่อภรรยาของท่านคืออาบีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้าเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ
- 4 ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยินว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่
- 5 ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไปที่คารเมลไปหานาบาล และคำนับเขาในนามของเรา
- 6 ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า 'สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี
- 7 ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีขนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เราได้กระทำการอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล
- 8 ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน"
- 9 เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่
- 10 และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า "ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจาก

นายของตน

11 ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้"

12 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด

13 และดาวิดสั่งคนของท่านว่า "ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้" และทุกคนก็เอาดาบคาดเอาของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอาด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ

14 แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอับigailภรรยาของนาบาลว่า "ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น

15 แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา

16 เขาเป็นเหมือนก่าแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรานอนและอยู่กับเขา

17 บัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนาย นายนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ได้"

18 แล้วนางอับigailก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวต้มห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรจุทุกหลังลา

19 นางก็สั่งคนรับใช้ของนางว่า "จงรีบไปก่อนเรา ดาวิด เราจะตามเจ้าไป" แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง

20 เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า

21 ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า "ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาขาดไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี

22 ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวะรดก่าแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งหนักกว่านั้นอีก"

23 เมื่อนางอับigailเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน

24 นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า "เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พุดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน

25 ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่

26 เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน้นใจ และท่านมีชีวิตอยู่แน้นใจ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล

27 สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน

28 ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศาวานที่มั่นคงอย่างแนนอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ トラบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย

29 แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากวังสลัง

30 และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งนางาเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล

31 เจ้านายของดิฉันจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำโลหิตเหือดขาดด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง"

32 ดาวิดจึงกล่าวแก่อับigailว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้

33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง

34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน้นใจ ถ้า

เจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ยี่สิบสัปดาห์กำแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่"

35 แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งที่นางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูก่อน เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า"

36 และอาบีกายิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีนมามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า

37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุน่สร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน

38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

39 เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง" แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่อาบีกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน

40 และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบีกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า "ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานาเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน"

41 และนางก็ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน"

42 อาบีกายิลก็รับลูกขึ้นที่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด

43 ดาวิดยังได้รับนางอาห์โนอัมชาวอิสเรเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน

44 ชาอูลได้ทรงยกมีดดาบราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่บัลที่บุตรชายลาอิชชาวกัลลิมแล้ว

บท 26

ขาวศิพมหาชาอูลที่เมืองกิเบอาห์พูดว่า "ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยสิโมนมิใช่หรือ"

2 ชาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปที่ถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ

3 และชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยสิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าชาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร

4 เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าชาอูลทรงยกมาแน่แล้ว

5 แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายอับเนัท ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพล้อมค่ายอยู่รอบพระองค์

6 แล้วดาวิดก็พูดกับอับเนัทคนฮิตไทต์ และกับอับิซัยบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า "ผู้ใดจะลงไปในค่ายของชาอูลกับเราบ้าง" อับิซัยตอบว่า "ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน"

7 ดาวิดและอับิซัยจึงลงไปที่กองทัพล้อมค่ายในเวลากลางคืน และดูเถิด ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนัทกับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่

8 อับิซัยพูดกับดาวิดว่า "ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง"

9 แต่ดาวิดบอกอับิซัยว่า "ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีผล"

10 และดาวิดกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย"

11 ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของชาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท

12 ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของชาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท

13 และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย

- 14 ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอร์ว่า "อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ" แล้วอับเนอร์ตอบว่า "ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์"
- 15 และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า "ท่านไม่ใช่ผู้ชายแกล้งล่าดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่ฝากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน"
- 16 ที่ท่านกระทำเช่นนั้นไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูที่หัว หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ทรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน"
- 17 ชาอูลทรงจำสาเหิงดาวิดได้จึงตรัสว่า "ดาวิดบุตรของซ้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ" และดาวิดทูลว่า "ซ้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของซ้าพระองค์ เป็นเสียงซ้าพระองค์พะยะค่ะ"
- 18 และท่านทูลต่อไปว่า "ไฉนเจ้านายของซ้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ซ้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มือซ้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า"
- 19 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของซ้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ซ้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ซ้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จงไปปรนนิบัติพระอื่น'
- 20 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของซ้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทายูบนภูเขา"
- 21 แล้วชาอูลตรัสว่า "ซ้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ดูประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย"
- 22 และดาวิดทูลว่า "ซ้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่"
- 23 พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของซ้าพระองค์แล้ว แต่ซ้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้
- 24 ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของซ้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของซ้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยซ้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย"
- 25 แล้วชาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า "ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่" ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และชาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

บท 27

- ดาวิดนึกในใจว่า "ซ้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของชาอูล ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่าที่ซ้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟิลิสเตีย แล้วชาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามซ้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และซ้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้"
- 2 ดาวิดจึงลุกขึ้นยกข้ามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอด กษัตริย์เมืองกัท
- 3 และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีควัวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลแม่ม่ายของนาบาล
- 4 และเมื่อมีคนไปทูลชาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มีได้แสวงท่านอีกต่อไป
- 5 แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า "ถ้าบัดนี้ซ้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ซ้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อซ้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ไฉนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชสำนักกับพระองค์เล่า"
- 6 ในวันนั้นอาคิซทรงมอบเมืองคิกลากให้ คิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้
- 7 ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน
- 8 ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกชไรต์และคนอามาเลข เพราะประชาชาติเหล่านั้นเป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์

- ⁹ ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่รีบแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ
- ¹⁰ อาคิซถามว่า "วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา" ดาวิดก็ทูลว่า "ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเกลไนต์"
- ¹¹ ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำสาวมาที่เมืองกัทโดยคิดไว้ว่า "เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า 'ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย'"
- ¹² อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า "เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป"

บท 28

- ¹ อยู่มาในครั้งนั้นคนฟิลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า "จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพไปกับเรา"
- ² ดาวิดทูลอาคิซว่า "ดีทีเดียวพะย่ะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง" และอาคิซรับสั่งกับดาวิดว่า "ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ"
- ³ ฝ่ายซามูลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดการทรมานและฟอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน
- ⁴ คนฟิลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ซูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา
- ⁵ เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟิลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก
- ⁶ และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุริม หรือด้วยผู้พยากรณ์
- ⁷ ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า "จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ไปหาและถามเขาดู" และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า "ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์"
- ⁸ ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า "ขอท่านายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา"
- ⁹ หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขจัดการทรมานและฟอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อทำให้ข้าพเจ้าถูกประหาร"
- ¹⁰ แต่ซาอูลทรงปฏิเสธกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น"
- ¹¹ หญิงนั้นจึงทูลถามว่า "ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา" ซาอูลตรัสว่า "เรียกซามูลขึ้นมาให้ฉัน"
- ¹² และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "โชนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล"
- ¹³ กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร" และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน"
- ¹⁴ พระองค์ถามนางว่า "รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร" และนางตอบว่า "เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่" ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้
- ¹⁵ แล้วซามูลพูดกับซาอูลว่า "ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม" ซาอูลทรงตอบว่า "ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟิลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่าข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี"
- ¹⁶ และซามูลตอบว่า "ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะถามข้าพเจ้าทำไมเล่า"
- ¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่คุณได้รับบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนโกลีแอธ คือดาวิด
- ¹⁸ เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลซ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้

- 19 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิลิสเตียด้วย"
- 20 แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในที่ กสัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว
- 21 หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ
- 22 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหนอยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์"
- 23 พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า "ไม่กิน" แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง
- 24 หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมานวดบั้งทำขนมปังไร้เชื้อ
- 25 นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

บท 29

- ฝ่ายคนฟิลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล
- 2 เจ้านายฟิลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ
- 3 แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า "พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่" และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า "นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขานี้มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย"
- 4 แต่เจ้านายฟิลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟิลิสเตียทูลท่านว่า "ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศีรษะของคนที่นี่ดอกหรือ"
- 5 คนนี้ดาวิดมิใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรับกันว่า `ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'"
- 6 อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็คือเป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน
- 7 ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ชดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย"
- 8 และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า "แต่ข้าพระองค์ได้กระทำการสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์"
- 9 อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า "เราทราบแล้วว่าในสายตาของท่านต้อยตุงเหมือนบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า `อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย'
- 10 เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด พอมิแสงก็จงออกเดิน"
- 11 ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มืดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

บท 30

- อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองสิกลากปรากฏว่าคนอามาเลขได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นสิกลากแล้ว เขาชนะสิกลากและเผาเสียด้วยไฟ
- 2 และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา
- 3 เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยากับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย

- 4 แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก
- 5 อาหิโนอัมชาวอิสเรเอล และอาบียากิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย
- 6 และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่า จะฆ่าท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังใจขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
- 7 ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า "ขอนำเอโฟดมาให้ข้าพเจ้า" อาบียาธาร์ก็นำเอโฟดมาให้ดาวิด
- 8 และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะขับทัณฑ์เขาหรือ" พระองค์ตอบท่านว่า "จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทัณฑ์เขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่"
- 9 ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโธร์ คนที่ล้าหลังก็พักอยู่ที่นั่น
- 10 แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโธร์ก็หยุดพักอยู่
- 11 เขาทั้งหลายพบชาวอีปไตคนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม
- 12 และให้ขนมมะเดื่อแปดหนึ่งกับช่อองุ่นแห้งสองช่อ เมื่อเขาได้รับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว
- 13 และดาวิดถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอีปไต เป็นคนใช้ของคนอามาเลซคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้"
- 14 เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธ และปล้นที่ส่วนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองศิกลาเสียด้วยไฟ"
- 15 ดาวิดถามเขาว่า "เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่" เขาตอบว่า "ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น"
- 16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดาวิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขาได้รับได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟีลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์
- 17 และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพลเพล้งจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งซื้อรูหนีไป
- 18 ดาวิดได้สิ่งของต่างๆ ที่คนอามาเลซรับคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้
- 19 ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รีบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด
- 20 ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า "นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดรับมา"
- 21 แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบโธร์ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเขาทั้งหลาย
- 22 คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า "เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เรารับมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน"
- 23 แต่ดาวิดกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเรา
- 24 ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้ส่วนแบ่งของเขอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน"
- 25 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้
- 26 เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลาแล้ว ก็ส่งของที่รับได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนของของรับจากศัตรูของพระเยโฮวาห์"
- 27 คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัทธิร์
- 28 ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา

29 ในราคะ ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนเคนไนต์

30 ในโฮธมาห์ ในโคราซาน ในอาธาค

31 ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

บท 31

ฟลายคนฟิลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา

2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดับ และมัลคีชูวาราชโอรสของซาอูลเสีย

3 การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู

4 แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า "จงชักดาบออก แทะเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาแทะเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา" แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น

5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย

6 ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิตตลอด จนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน

7 เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

8 อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา

9 พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศน้าอาชวไน้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา

10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวัดของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน

11 แต่เมื่อชายยาเบชกิเลอาดได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล

12 ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืบยังรุ่งไปปลดพระศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบธซาน และมาที่เมืองยาเบช ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น

13 เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบช และอดอาหารเจ็ดวัน

For other languages please go to www.wordproject.org